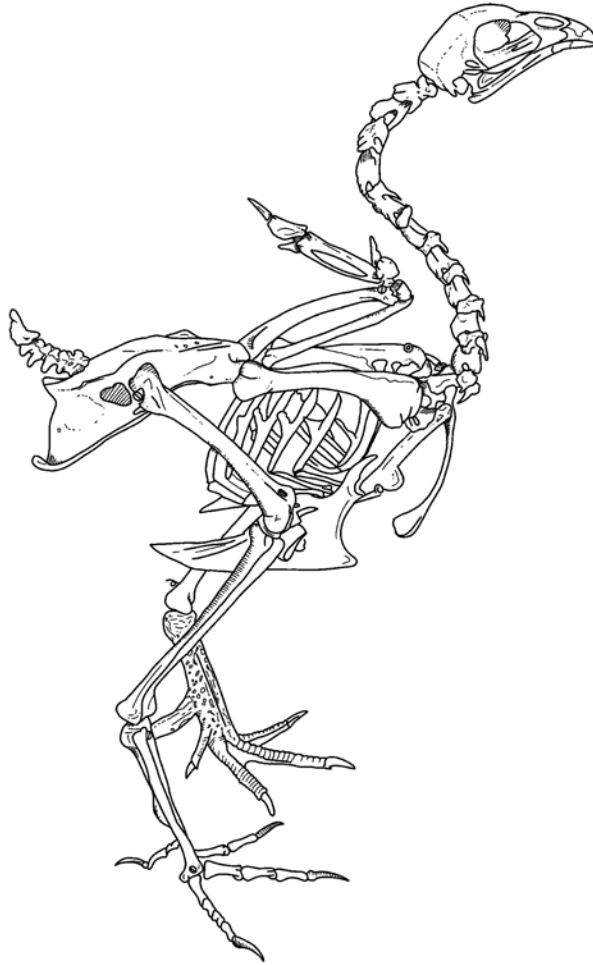

Hans & Griet De Wolf

DE GEWERVELDE DIEREN

*Wonderlijke feiten &
Ware verzinsels*

BORGERHOFF & LAMBERIGTS

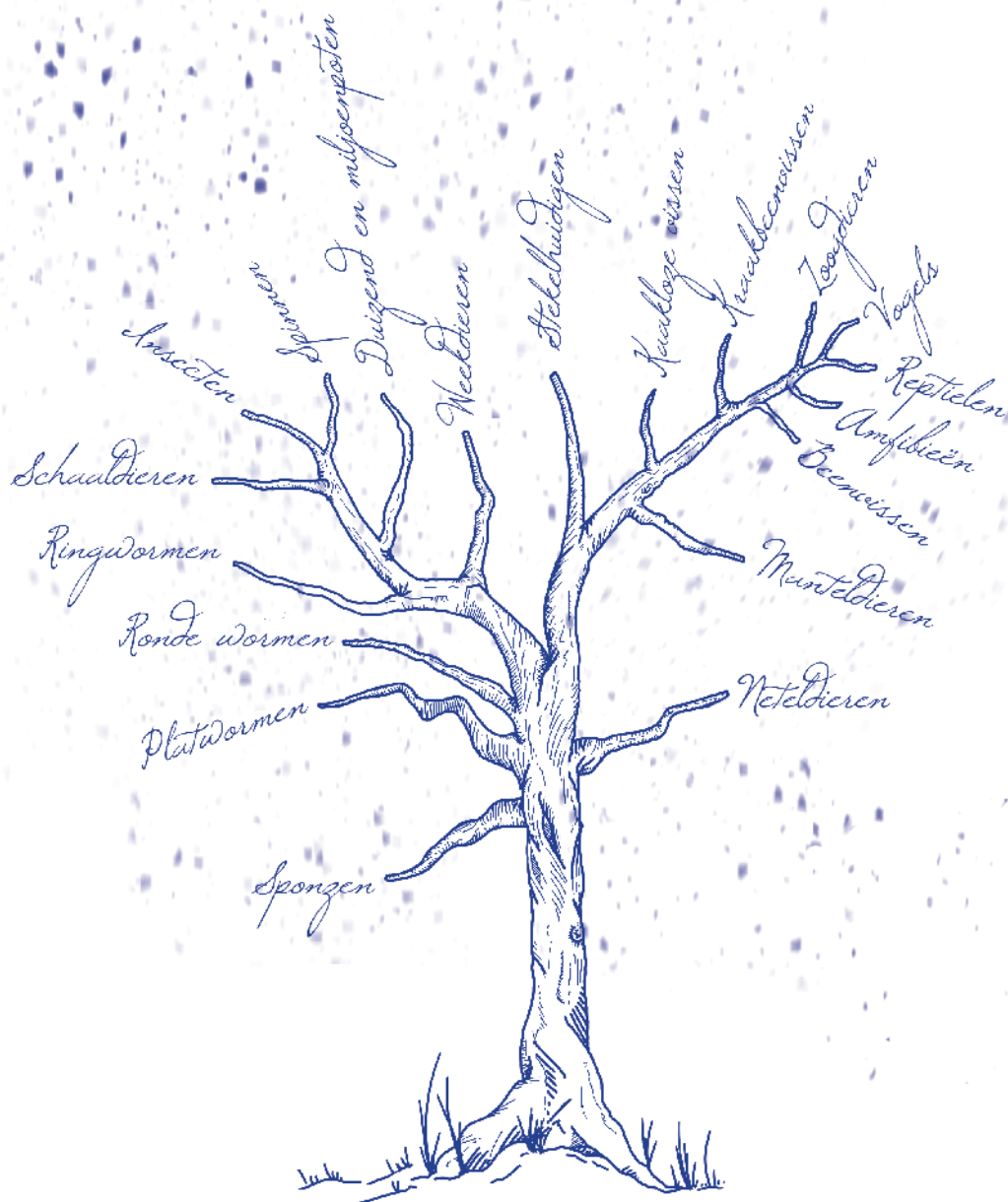

fig. 7
Castor fiber

Waarom de bever een platte staart heeft

Nadat Sneeuw haar miljoenen witte vlokken over het bos had uitgeademd, vroeg ze aan vriend Wind om koude mee te brengen uit het noorden. Dat deed hij. Zo kwam het dat het bos heel lang in de slaap van witte stilte ❄️ was geweest.

Nu vond Sneeuw dat ze stilaan plaats moest ruimen voor haar moeder Regen. Een eerste waterdruppel smolt door het kleed van Sneeuw en luidde zo de dooitijd in.

Het dooiwater vond zijn weg naar de beek, waarin een jonge beverman zwom. Hij was op zoek naar een bevervrouw en hoorde iets ritselen tussen het riet. Hij klauterde met zijn onhandige poten moeizaam de oever op, waar hij een schim ontwaarde 🐹. Hij zag niet wie het was, want de bever had slechte ogen. Maar vriend Wind, die al sinds het begin van alle dingen de weg naar liefde wijst en bloemzaadjes over de grond strooit, blies hem een geurwolk toe waarin hij populierschors, verschillende soorten gras en een warm vrouwelijk aroma onderscheidde. Zijn hoofd werd er licht van.

Snuffelend kroop hij verder tussen het hoge gras, z'n neus achterna. En toen zag hij haar: een stevige beverjuffrouw die zich net tegoed deed aan een sappige rietstengel. Ze had de mooiste bruine pels die hij ooit gezien had. De bevervrouw nam de vreemde jongeman goed in zich op en vond hem lang niet slecht als huwelijkskandidaat.

‘Je bent vast een prima zwemmer met die stevige vliezen tussen je poten,’ zei ze.

‘Ik wil niet pochen, maar ja, inderdaad. Zwemmen kan ik wel.’ En de jongeman glimlachte zijn oranje-rode tanden bloot.

‘En je hebt stevig snij- en beitelmateriaal in huis, zie ik. Met die scherpe tanden kan je vast hele dikke takken doorknagen.’

‘Ik wil niet pochen, maar ja, inderdaad. Knagen kan ik wel.’

Juffrouw bever stak de rietstengel terug in haar bek om verder te eten.

‘Ben jij toegewijd en kan je hard werken?’ vroeg de jonge beverman.

De juffrouw knikte en hij besloot het erop te wagen.

‘Wil jij samen met mij een burcht bouwen en een gezin stichten? Jij mag de plek kiezen.’

Ze knikte, liet de rietstengel vallen en daarmee was hun huwelijk bezegeld.

Hun liefde was een liefde die niet veel woorden nodig had. En dat was goed. Want de jonge bever was zwijgzaam en zij hield niet van praatjesmakers.

Ze zwommen samen de kabbelende waterstrook af, op zoek naar een plek voor hun burcht . De oevers waren drassig en blonken in de regen. De lucht was nog gevuld met de kille herinneringen aan wintertijd. Heel af en toe zong Zon haar lied van licht .

Op een plekje, vlak naast een treurwilg en een oude els, waar het water zich bruisend om drie stenen kronkelde, hield de jonge bevervrouw halt. Haar stem klonk beslist en het getrommel van Regen overstemmend sprak ze:

‘Hier! Dit wordt onze plek!’

Om hun burcht te beschermen moesten de bevers eerst een dam bouwen waarachter het water zich kon verzamelen. Pas wanneer het water achter de dam hoog genoeg was, konden ze beginnen denken aan het graven van ingangen naar de burcht . De ingangen moesten zich immers onder water bevinden, zodat ze veilig zouden blijven voor de wolf, die altijd honger heeft.

Ze kozen een boom uit die als basis moest dienen voor de dam, een dikke els, en voordat ze de boom doormidden begonnen te knagen, maakten ze allerlei ingewikkelde berekeningen om er zeker van te zijn dat hij op de juiste plek zou neervallen.

Na lang knagen was de inkeping in de stam zo diep dat de boom vervaarlijk begon te knikken. De bevers gaven hem nog een zetje. De boom viel kreunend en piepend om en kwam met een luide doffe plons neer over de hele breedte van het water. Precies op de plek die de bevers hadden gewild. Daarna moesten ze sommige stukken van de bodem ophogen, andere stukken moesten ze dan weer uitgraven om een goede afsluiting te hebben. Er mochten nergens spleten zijn waardoor het water kon wegstromen, want dan zou de waterplas weer zakken en zouden de ingangen naar hun burcht bloot komen te liggen.

De dam moest ook hoog genoeg zijn. De bevers trokken het bos in, op zoek naar geschikte bomen. De bast ♡ ervan aten ze op, dat was hun lievelingskostje. De stam zelf droegen ze naar de dam. Sommige stammen waren zo dik en zwaar dat de bevers ze niet konden verslepen. Slim als ze waren groeven ze daarom een kanaal. Ze rolden de stam het kanaal in en zo dreef hij verder naar de plek waar hij terecht moest komen. Ze sjouwden onafgebroken met stenen waarmee ze de grootste gaten in de dam vakkundig dichtmaakten. Ze brachten modder en kleine takken aan, om de kleinere gaten mee te stoppen. Vol overgave en zonder één keer te klagen zwoegden ze aan hun bouwwerk dat steeds hoger en massiever werd.

Vele bolle Manen van hard werk later was het water achter de dam aangezwollen ♡ tot een zoete plas. Het koppel bleef bezig, zelfs toen de dam en de burcht ♡ af waren, want hun bouwwerk moest onderhouden worden. Er was altijd wel ergens een lek dat weer dicht moest. De tijd verstreek en Regen bleef over het water kletteren.

De bevervrouw werd zwanger. Ze werd dikker en dikker tot ze op een dag hevige pijnen kreeg en zich terugtrok in de burcht ♡. In het veilige donker van haar thuis gaf ze het leven aan drie prachtige beverkinderen. De beverman en bevervrouw waren ouders geworden. Vader bever keek vol verwondering naar zijn lieve, moedige vrouw en zijn drie kleintjes. Een warme gloed trok door zijn hart. Hij dacht: 'Voortaan telt enkel nog mijn gezin!' En hij nam zich voor om nog harder aan de burcht ♡ te werken. Alleen een hele grote en sterk beveiligde burcht ♡ kon zijn gezin immers beschermen tegen de wolf, die altijd honger heeft.

Zo ging de tijd voorbij. De beverfamilie was heel hecht. Met de andere dieren wilden ze zo weinig mogelijk te maken hebben. Ze spraken met niemand anders dan met elkaar. Ja, de beverfamilie was het liefst op zichzelf.

Toen de kinderen groot genoeg waren, moesten ze van hun ouders meehelpen aan het onderhoud van de burcht ♡. En die burcht ♡ werd steeds uitgestrekter, met steeds meer tunnels en ingangen. De dam werd hoger en hoger. De kinderen moesten stammen doorknagen en takken aanslepen. Ze trokken daarvoor

steeds verder het bos in, op zoek naar nieuwe bomen want op de plek rondom hun burcht was er niet veel meer te vinden.

De andere dieren in het bos begonnen zich wat zorgen te maken over die aanhoudende werken van de bevers. Een voor een kwamen ze een kijkje nemen. Wat ze zagen was nog erger dan wat ze gevreesd hadden: overal langs de oevers lagen afgezaagde bomen, halve takken en kale stronken. De waterplas die zich achter de reusachtige dam had gevormd was enorm geworden. De beverfamilie richtte een ware puinhoop aan in het bos! De andere dieren moesten iets doen om hen te stoppen en besloten een vergadering te houden.

‘Zo kan het niet langer doorgaan!’ zei het hert. ‘Die bevers hebben al zoveel bomen omgehakt dat er voor mijn gezin amper nog bast is om te eten.’

‘Een ware schande!’ knorde het everzwijn. ‘En al het water droogt op, nergens nog een modderpoeltje te vinden voor mij, ik sta al vijf bolle Manen volledig droog!’

‘Iemand moet met de bevers gaan praten om hen tot rede te brengen,’ sprak de uil wijs, ‘maar ik niet!’

‘Waarom niet?’ wilde de patrijs weten.

‘Ik heb mijn deel al gedaan door met het idee te komen.’

De dieren overlegden en uiteindelijk werd de kikker eropuit gestuurd. Hij kon immers als enige onverstoord blijven doorkwaken terwijl hij toch koelbloedig bleef.

Het bevergezin was net bezig de stam van een hele dikke els door te knagen toen de kikker eraan kwam. Hij ging op een van de drie stenen vlakbij de dam zitten.

‘Dag meneer en mevrouw bever. Pardon dat ik mij excuseer. Ik spreek in naam van vele andere dieren, wij zouden het ten zeerste op prijs stellen mocht...’

‘Met de andere dieren heb ik niks te maken,’ onderbrak de beverman hem.

De kikker knipperde geschrokken met z’n oogleden, kuchte eens en slikte. Toen ging hij moedig verder:

‘Pardon dat ik mij excuseer, maar mag ik jullie toch vriendelijk vragen om jullie werkzaamheden af te ronden?’

‘Blijven werken kinderen, luister niet naar hem. Dit is onze plek, en op onze plek doen wij wat we willen!’

‘Maar de bouw van uw zeer indrukwekkende constructie-bouw-maaksel-dinges heeft kwalijke gevolgen voor de andere bosbewoners.’

‘Ik heb niks te maken met de andere bosbewoners!’

‘Maar een deel van het bos ligt al droog, ziet u.’

‘Dit is onze plek! Maak dat je wegkomt, slijmpoot!’

Hevig geschrokken door de woedende uitval, hopte de kikker met bonzend hart de steen af. Hij snelde de oever op waar hij roerloos tussen het gras bleef zitten om te bekomen van de schok.

Vriend Wind, die dezer dagen vaak in het land was en de echo van alle klanken vangt, had het gesprek tussen de kikker en de bever gehoord. Bovendien had hij de beverfamilie al een hele tijd vanop een afstandje in de gaten gehouden. Ze brachten iedereen in gevaar door met niemand anders rekening te houden dan henzelf. Hun burcht was trouwens al meer dan groot en veilig genoeg. En het bos was van álle dieren, niet alleen van de bevers! De Elementen bemoeiden zich zo weinig mogelijk met hun eindige schepselen; ze wilden het liefst dat die hun ruzies zelf oplosten, maar nu was het de hoogste tijd om in te grijpen.

De beverfamilie was nog steeds druk bezig de dikke els door te knagen, waarin nu al een diepe inkeping zat, toen ze in de verte vriend Wind hoorden. Hij fluisterde:

‘Geen heeft één plek, de plek is van velen. Bomen en water zijn hier om te delen. Slechts drie keer zal ik het vragen, stop ermee de els door te knagen.’

Vader bever schrok maar zei: ‘Verder doen kinderen. Vriend Wind blaast maar wat. Dit is onze plek!’

‘Geen heeft één plek, de plek is van velen. Bomen en water zijn hier om te delen. Slechts drie keer zal ik het vragen, stop ermee de els door te knagen.’

‘Blijven werken, gehoorzaam je ouders.’ De beverkinderen deden wat hun vader hen vroeg.

Wind gaf de beverfamilie nog één laatste kans en loeide nu:

‘Geen heeft één plek, de plek is van velen. Bomen en water zijn hier om te delen. Slechts drie keer zal ik het vragen, stop ermee de els door te knagen.’

‘Het kan mij niet schelen!’ tierde vader bever naar vriend

Wind. 'De andere dieren laten mij koud! Mijn eigen gezin is het enige wat telt! Scheer je weg!'

Vriend Wind was woedend. Hij ademde dieper dan diep in en blies zijn langste en machtigste adem naar de els, waarin al diepe groeven zaten.

'Verder knagen!' brieste vader bever.

Maar vriend Wind blies nu in één krachtige, felle adem zo hard tegen de boom dat de stam, nog voor de bevers goed en wel konden beseffen wat er gebeurde, doormidden knapte.

'Pas op!' schreeuwde moeder bever nog, maar niemand had tijd om weg te springen. De boom zakte knarsend en krakend naar beneden.

KRRRRRRRAAAAAAAAAAAK!

'Aaaaauuuuuuw!' klonk het toen in paniek.

Het was de stem van vader bever. De boom was met z'n volle gewicht op hem gevallen. Hij zat met zijn staart klem onder de zware stam en krijste het uit. Moeder bever begon samen met haar drie kinderen uit alle macht tegen de omgevallen boom te duwen om vader bever te bevrijden terwijl die kermde van de pijn.

'Niet opgeven! We halen je hier onderuit!' gilden ze. Ze duwden en duwden, zonder resultaat!

'Toe help ons, vriend Wind!' smeekte moeder bever. 'Als we vader bever niet van onder die boom krijgen zal hij sterven!'

Maar Wind zweeg.

'Help ons! Mijn kinderen hebben hun vader nodig! Ik heb mijn man nodig! Ik smeed u, vriend Wind!'

En toen, eindelijk, voelden de bevers hoe vriend Wind met zijn krachtige adem mee kwam duwen. Na lang en hard duwen rolde de zware stam van vader bever af. Maar wat de bevers toen te zien kregen was verschrikkelijk! De boom had de botten van zijn staart volledig verbrijzeld. Het was een afschuwelijk gezicht en het deed ontzettend veel pijn. Waarom had hij niet naar de kikker geluisterd, waarom had hij niet naar vriend Wind geluisterd? Die had hem nochtans drie keer gewaarschuwd.

'Ik laat je in leven, want je kinderen zijn nog klein, maar je staart zal voor eeuwig een plat aanhangsel zijn,' zei vriend Wind en toen luwde hij.

De bevers hadden hun lesje nu wel geleerd. Vader bever maakte de burcht weer een stuk kleiner en verlaagde de dam,

want het grote bos is voor ieder dier om in te wonen. En zijn staart? Wel, die is nooit genezen.

Zo is het echt gebeurd.

Sinds die dag heeft de bever een platte staart. Telkens wanneer er gevaar dreigt, denkt hij terug aan die omgevallen els. Dan voelt hij het in z'n staart en begint hij er heel hard mee op het water te slaan om z'n familie te waarschuwen.